

V I Lenin

RSDAP(b):s CK:s ståndpunkt i frågan om den annexionistiska separatfreden

Kära kamrater!

CK:s organisationsbyrå anser det nödvändigt att för er klagöra de motiv, som har förmått CK att samtycka till den tyska regeringens fredsvillkor. Organisationsbyrån gör det, kamrater, för att alla partimedlemmar skall grundligt upplysas om vad CK, som representerar hela partiet mellan kongresserna, har för ståndpunkt. Organisationsbyrån anser det nödvändigt att påpeka, att CK inte har varit enig om att underteckna fredsvillkoren. När beslutet väl fattats, måste det dock stödjas av hela partiet. En partikongress skall hållas de närmaste dagarna och först på den kommer det att bli möjligt att avgöra frågan i vad mån CK riktigt har uttryckt hela partiets verkliga ståndpunkt. Före kongressen skall alla partimedlemmar i enlighet med sin partiplikt och för att bevara enheten i våra egna led genomföra de beslut som har fattats av deras centrala ledande organ, partiets CK.

Den absoluta nödvändigheten av att i detta ögonblick (den 24 februari 1918) underteckna en annexionistisk och otroligt hård fred med Tyskland beror framför allt på att vi inte har någon armé och inte kan försvara oss.

Det är allmänt känt varför vi alla efter den 25 oktober 1917, efter segern för proletariatets och fattigböndernas diktatur, blivit försvarsanhängare, är för att fosterlandet skall försvaras.

Med tanke på fosterlandsförsvaret är det otillåtligt att låta sig dras in i väpnad strid, när man inte har någon armé och fienden är väpnad till tänderna och utmärkt förberedd.

Den socialistiska sovjetrepubliken kan inte föra krig, då den uppenbart överväldigande majoriteten av arbetar-, bonde- och soldatmassorna, vilka väljer sovjeterna, är motståndare till kriget. Detta skulle vara ett äventyr. Saken ligger annorlunda till om detta krig tar slut, även om det blir genom en utomordentligt tung fred, och den tyska imperialismen sedan åter vill föra ett angreppskrig mot Ryssland. Då kommer majoriteten av sovjeterna säkert att vara för krig.

Att föra krig nu innebär objektivt att falla för den ryska bourgeoisins provokation. Denna bourgeoisin känner utmärkt väl till att Ryssland nu är försvarslöst och kommer att krossas även av obetydliga tyska styrkor, som bara behöver skära av de viktigaste järnvägslinjerna för att ta Petrograd och Moskva genom uthungring. Bourgeoisin vill ha krig, ty den vill störta sovjetmakten och träffa en överenskommelse med den tyska bourgeoisin. Borgarnas jubel när tyskarna marscherade in i Dvinsk och Rezzitsa, i Venden och Gapsal, i Minsk och Drissa bekräftade detta så klart som tänkas kan.

Försvar av revolutionärt krig är i detta ögonblick inget annat än en tom revolutionär fras. Det är ju omöjligt för ett ruinerat bondeland att föra ett modernt krig mot den avancerade imperialismen utan en armé och utan betydande ekonomiska förberedelser. Att göra motstånd mot den tyska imperialismen är obetingat nödvändigt, ty den kommer att krossa oss och hålla oss fångna. Det skulle dock vara en tom fras att kräva motstånd just genom väpnat uppror och just nu, då *sådant* motstånd är uppenbart hopplöst för oss och uppenbart fördelaktigt både för den tyska och den ryska bourgeoisin.

Att i detta ögonblick försvara revolutionärt krig med argument om stöd åt den internationella socialistiska rörelsen är samma tomma fras. Om vi gör det lättare för den tyska imperialismen att krossa sovjetrepubliken genom att ta strid med den vid fel tidpunkt, så kommer vi att skada och inte att hjälpa den tyska och internationella arbetarrörelsen och socialismens sak. Vi

måste hjälpa enbart de revolutionära internationalisterna i alla länder genom allsidigt, enträget och systematiskt arbete, men att ge sig in på äventyret att göra väpnat uppror, då det uppenbart är ett äventyr, är ovärdigt en marxist.

Om Liebknecht kommer att segra om 2-3 veckor (vilket är möjligt), så klarar han naturligtvis oss ur alla svårigheter. Det skulle dock vara en ren dumhet och skulle göra den stora parollen om solidariteten mellan alla länders arbetande människor till ett hå, om vi fick infallet att försäkra folket, att Liebknecht absolut och obetingat kommer att segra de närmaste veckorna. Genom att resonera på det sättet förvandlar vi den stora parollen ”Vi satsar på världsrevolutionen” till en helt innehållslös fras.

Situationen liknar objektivt sommaren 1907. Den gången var det den ryske monarkisten Stolypin som krossade oss och höll oss fångna, idag är det den tyske imperialisten. Den gången visade sig parollen om omedelbart uppror, som tyvärr omfattades av hela det socialistrevolutionära partiet, vara en tom fras. Idag, i detta ögonblick, är parollen om det revolutionära kriget tydligt en fras, som har fascinerat vänstersocialistrevolutionärerna, vilka upp-
repar högersocialistrevolutionärernas argument. Vi är den tyska imperialismens fångar och vi har en lång och svår kamp framför oss för att störta denne ledare för världsimperialismen; denna kamp är obetingat den sista och avgörande striden för socialismen. Men att i detta ögonblick inleda denna kamp med ett väpnat uppror mot imperialismens ledare är ett äventyr, som marxister aldrig kommer att ge sig in på.

Systematisk, oböjlig och allsidig uppbyggnad av landets värnkraft, självdisciplin överallt, begagnande av ett svårt nederlag för att öka disciplinen på livets alla områden för en ekonomisk utveckling av landet och konsolidering av sovjetmakten – det är uppgiften för dagen, det är att förbereda revolutionärt krig i handling och inte bara i ord.

Avslutningsvis anser organisationsbyrån det nödvändigt påpeka, att eftersom den tyska imperialismens offensiv ännu inte hejdats, måste alla partimedlemmar organisera ett samstämmt motstånd mot den. Om det är omöjligt att underteckna en fred, även ytterligt hård, och vinna tid för att förbereda nya drabbningar, måste vårt parti peka på nödvändigheten att spänna alla krafter för ett alldeles öppet motstånd.

Om det går att vinna tid, att få åtminstone ett kort andrum för organisationsarbete, är det vår plikt att eftersträva detta. Om vi inte får uppskov, så måste vårt parti uppmana massorna till kamp, till det mest energiska självförsvaret. Vi är övertygade om att alla partimedlemmar kommer att göra sin plikt mot partiet, mot sitt lands arbetarklass, mot folket och proletariatet. Genom att bevara sovjetmakten stöder vi bäst och starkast proletariatet i alla länder i dess otroligt svåra och tunga kamp mot deras egen bourgeoisie. Socialismens sak kan nu inte lida någon svårare förlust än att sovjetmakten i Ryssland krossas.

Med kamratlig hälsning

Organisationsbyrån i RSDAP(b):s CK

Skrivet den 24 februari 1918.

Publicerat i *Pravda* nr 35, den 26 (13) februari 1918

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 35, sid. 389-392